

OLÁH ANDRÁS

megőriztem

azt a karácsonyt
a vibráló mondatok
ölében rejtőzőt
mikor minden gondolatommal
téged simogattalak
mikor a szavak tengelyig
süppedtek a hóba
s a vakító fehér
elfedte távoli arcodat
azt a karácsonyt
az elsőt nélküled
mikor csak egy szánkó
talpai rajzolták a hóba
a hozzád vezető térképeket
megőriztem
s most elküldöm neked

a híd felé

orvtámadás volt ez – alattomos ármány –
pedig nem történt más csak ott hagyunk gyáván
kiáltozz dúlj őzjőngj zúdítsd ránk átkodat
halhatatlanból lett kivérzett piszkozat
egy rekedtes hang a kocsmapultnál seftel
fohászod elszáll a cigarettafüsttel
mint tumor a testben mint kioldott kéve
mint akit miattunk gomboltak csak félre
mélyütésbe futva gázolsz át mindenem
hirtelen szédülés – hangod is színtelen –
mert mégsem az élet csak a halál örök
tarlóvá száradnak a vesztes vércörök
vetközni kényszerülsz – kísér egy puskacső –
a vers legyen tükör korbács vagy utcakő
a szilánkos csönd már köteleket hurkol
vesztegzárból késve szabadul a kurzor
hibás a hallócsont törölsz minden reményt
primitív kérdések herdálják az esélyt
mérgezett esőben indulsz a híd felé
szürreális álom mindig a vesztesé
kezedben nincs adu késett az intelem
potomság fullánkja nyit rést a díszleten
bezárt a kocsmá is – elittuk a választ –
csobogó csatorna ágyaz a halálnak

miért

a hőség elviselhetetlen
néha magad sem érted miért ilyenkor
kell hegygerincekre kapaszkodni
beazonosítani távoli tereptárgyakat
izzasztó túra napbarnított arc
homályos tekintet
előregedő tegnapok köszönnek
vissza a kőfolyások közül
szétszóratásunk csonkjait
szemlélve is önmagadra látsz
figyeled a sziklába kapaszkodó
masszív gyökérzetet
semmi sem átültethető
szükséges tisztázni a fogalmakat
nem a túlélés a fontos
hanem a megmaradás
s hogy szabadon engedhesd a nevetést
ha kocsmapultnak támaszkodik
a szomjúság